

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **M. V.,** zastoupeného JUDr. Svatoplukem Bundou, advokátem se sídlem Mírové nám. 35, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2008, č. j. 798/SČaKŽÚ/21524/2008-3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 8. 2009, č. j. 16 Ca 2/2008 – 21,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 8. 2009, č. j. 16 Ca 2/2008 - 21, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Komise k projednávání přestupků statutárního města Chomutova jako správního orgánu I. stupně ze dne 22. 10. 2007, sp. zn. ODaSČ 7/15435/802/2007, kterým byl stěžovatel shledán vinným přestupkem proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 6. 6. 2007 přibližně v 17:20 hodin v domě č. p. 5170 v ul. Z. v Ch. vyhrožoval újmou na zdraví paní H.J. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 300 Kč podle § 49 odst. 2 zákona

o přestupcích a náhrada nákladů spojených s jeho projednáním ve výši 1000 Kč podle § 79 odst. 1 téhož zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti a jejím doplnění uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), přičemž podrobněji rozvádí pouze důvod podle písm. b) citovaného ustanovení. Konkrétně namítá, že žalovaný v odvolacím řízení dostatečně nezjistil skutkový stav věci, neboť vycházel pouze z výpovědí poškozené H. J. a jí navržených svědků PaedDr. M. J. a T. K., učiněných v řízení na prvním stupni, a nevyhověl jeho návrhu na výslech dalších svědků, jmenovitě pana G., E.P. (v kasační stížnosti patrně nesprávně označené jako P.) a D. V., kteří byli celému incidentu přítomni a mohli potvrdit jím uváděné skutečnosti. Stěžovatel připomíná, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu, která převzala právní názor Krajského soudu v Brně vyslovený v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 57 Ca 8/2008 – 30, se v řízení o přestupku uplatňuje zásada vyšetřovací, která správnímu orgánu implikuje povinnost činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity, či naopak indolence účastníka řízení. Z uvedeného jmenovaný dovozuje, že byl oprávněn vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, a k důkazům o nich, a navrhnout skutečnosti a důkazy na svou obhajobu po dobu celého přestupkového řízení a nikoliv pouze v řízení na I. stupni. Současně podotýká, že postup správního orgánu. I. stupně, jenž vycházel pouze z výpovědí samotné poškozené a svědků, jejichž výslech poškozená navrhla, svědčí o podjatosti předsedkyně přestupkové komise.

Stěžovatel na základě výše uvedeného navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na to, že ačkoliv správní orgán I. stupně věc projednal v nepřítomnosti stěžovatele, bylo na základě shromážděných důkazů prokázáno, že se předmětného přestupku dopustil. Dále žalovaný uvádí, že stěžovatel v žalobě namítal neúčinnost doručení předvolání k ústním jednáním v řízení na I. stupni, aniž by ovšem současně s podáním odvolání požádal o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 2 správního řádu a prokázal, že si bez svého zavinění nemohl z vážného důvodu doručované písemnosti ve stanovené lhůtě vyzvednout, ačkoliv mu v takovém postupu nic nebránilo. Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. zásadně přípustná, s výjimkou případů taxativně vypočtených v § 104 s. ř. s, pokud splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). V daném případě jsou zákonné náležitosti i procesní podmínky splněny a kasační stížnost je tedy přípustná.

Ze spisů krajského soudu a žalovaného zjišťuje zdejší soud následující relevantní skutečnosti.

Dne 6. 6. 2007 sdělila poškozená H. J. policejnímu orgánu v rámci podání vysvětlení, že ji stěžovatel tohoto dne přibližně v 17:20 hodin v domě č. p. 5170 v ul. Z. v Ch. slovně napadl a vyhrožoval jí též fyzickým útokem. Na základě její výpovědi byl

k podání vysvětlení předvolán rovněž stěžovatel, který však dne 27. 6. 2007 odmítl v dané věci vypovídat; téhož dne policejní orgán přestupek oznámil Komisi k projednávání přestupků statutárního města Chomutova.

Dne 17. 9. 2007 se v dané věci konalo první ústní jednání u přestupkové komise, k němuž byli předvoláni stěžovatel i poškozená, která měla v dané věci vypovídat jako svědkyně. Stěžovateli bylo předvolání ze dne 28. 8. 2007 neúspěšně doručováno na adrese jeho trvalého bydliště dne 30. 8. 2007; zásilka byla proto uložena na poště a připravena k vyzvednutí dne 31. 8. 2007 a stěžovateli byla zanechána výzva k jejímu vyzvednutí ve lhůtě deseti dnů. Po jejím marném uplynutí byla zásilka vrácena odesílateli, který ji považoval za doručenou dne 10. 9. 2007 podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Při ústním jednání, konaném bez účasti stěžovatelky, poškozená k věci uvedla, že stěžovatele potkala na chodbě jejich domu, když se bavila se sousedem G. Stěžovatel se domáhal toho, aby mu vydala klíče od střechy. Poškozená mu sdělila, že není možné zajistit, aby měl každý nájemník své vlastní klíče, že si však může v případě potřeby od ní klíče vypůjčit. Dále uvedla: „*Obviněný se rozčílil, řekl že jsem kráva, že mě shodí ze schodů a dále mi vyhrožoval, že se mě brzo zbaví a že dlouho žít nebudu.*“ Od té doby má z jmenovaného strach a raději se mu vyhýbá. K prokázání svých tvrzení navrhla vyslechnout svého manžela PaedDr. M. J. a souseda T. K.

Dne 22. 10. 2007 se uskutečnilo další ústní jednání, k němuž byli předvoláni stěžovatel a oba svědkové navržení poškozenou. Stěžovateli bylo předvolání ze dne 2. 10. 2007 opět neúspěšně doručováno na adrese jeho trvalého bydliště, a to dne 4. 10. 2007; dne 5. 10. 2007 byla zásilka uložena na poště a po marném uplynutí desetidenní lhůty byla stěžovateli dne 15. 10. 2007 doručena fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu. Při ústním jednání z výpovědi svědka PaedDr. J. vyplynulo, že předmětné události nebyl osobně přítomen. Svědek uvedl: „*Zaslechl jsem nějakou hádku, ale přesná slova jsem neslyšel. Poté přišla manželka a řekla mi, že ji pan V. hrubě slovně napadal a vyhrožoval jí, že ji shodí ze schodů.*“ Dále uvedl, že zavolal policii, a že po jejím příjezdu byl již stěžovatel ve svém bytě a neotevřel. Svědek K. vypovídal v tom smyslu, že celou událost poslouchal přes dveře svého bytu ve druhém patře, kde k incidentu došlo. Konkrétně uvedl: „*Paní J. řešila něco u sousedů K. a ze svého bytu ve druhém patře vyšel pan V. a začal jí nadávat, nazval ji krávou a řekl, že ji shodí ze schodů. Mám dojem, že se tam jednalo i o její život, něco v tom smyslu, že se jí zbaví.*“ Závěrem konstatoval, že problémy se stěžovatelem, který je velmi konfliktní, nejsou nikterak ojedinělé.

Rozhodnutím ze dne 22. 10. 2007, sp. zn. ODaSČ 7/15435/802/2007, byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť přestupková komise vzala na základě výpovědí poškozené a svědků za prokázané, že se dopustil jednání, jímž došlo k naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku.

Stěžovatel napadl rozhodnutí přestupkové komise odvoláním, v němž v první řadě namítl, že mu bylo v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu odepřeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí přestupkové komise před jeho vydáním. Jmenovaný zpochybnil fikci doručení obou předvolání k ústním jednáním, neboť se v době, kdy mu byla doručována, nezdržoval na území České republiky. V důsledku neúčasti u obou

jednání mu bylo znemožněno vyjádřit se k výpovědím poškozené a jí navržených svědků a navrhnout výslech jeho přítelkyně E.P., syna D. V. a p. G., kteří byli dané události přítomni. K průběhu celého incidentu uvedl, že poškozenou potkal na chodbě domu, kudy procházel v doprovodu přítelkyně a syna, a zeptal se jí, z jakého důvodu neposkytla klíče od střechy servisní firmě, která měla patrně provést opravu jeho internetového připojení. Reakci poškozené popsal tak, že: *„(...)začala pokřikovat, že lžu a prý na mne pošle manžela, který si to se mnou vyřídí. Nato jsem jí pouze stroze sdělil, ať na mne před nezletilým dítětem a přítelkyní neřve a ztiší se.*“ Poté odešel do svého bytu. Dále zpochybnil věrohodnost svědků PaedDr. J. a K., kteří nebyli dané události přítomni, a zdůraznil rozpor mezi výpovědí svědka K. a tvrzením poškozené, že se v dané době bavila s panem G., který však bydlí v prvním patře. Stěžovatel též poukázal na nevhodné chování předsedkyně přestupkové komise při jeho nahlédnutí do spisu dne 30. 7. 2007, z něhož dovozoval její podjatost. Odůvodnění rozhodnutí přestupkové komise pak považoval za nedostatečné.

Rozhodnutím ze dne 5. 2. 2008, č. j. 798/SČaKŽÚ/21524/2008 – 3, žalovaný jeho odvolání zamítl. V odůvodnění se podrobně zabýval především jeho námitkou směřující proti způsobu doručení předvolání k jednáním, přičemž poukázal na to, že stěžovatel nepožádal o prominutí zmeškání úkonu podle § 24 odst. 2 a § 41 správního řádu, pročež považoval uvedenou námitku za nedůvodnou. Ohledně namítaných rozporů ve výpovědích svědků žalovaný uvedl pouze to, že *„(...)se ztotožnil s hodnocením důkazů orgánu 1. stupně a má zato, že přestupek byl obviněnému na základě učiněných důkazů svědeckých výpovědí H. J., M. J. a T. K. prokázán.*“ Na jiném místě odůvodnění pak uvedl, že na návrh stěžovatele na výslech dalších osob již nelze brát v odvolacím řízení zřetel. Námitkou podjatosti předsedkyně přestupkové komise se žalovaný věcně nezabýval pro její opožděnost.

Rozhodnutím ze dne 19. 2. 2008, sp. zn. ODaSČ 7/15435/802/2007, o opravě zřejmých nesprávností, pak přestupková komise opravila své rozhodnutí ze dne 22. 10. 2007, sp. zn. ODaSČ 7/15435/802/2007, tak, že v jeho výroku nahradila nesprávné označení ulice „*P.*“ správným označením „*Z.*“. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o kterém žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4239/SČaKŽÚ/74297/2008 – 3, rozhodl tak, že přezkoumávané rozhodnutí změnil podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, že do jeho výroku vložil text: „*V části odůvodnění nesprávně uváděný název ulice „P.“ se opravuje na správný název „Z.*“. V odůvodnění pak žalovaný uvedl, že nesprávný název ulice, v níž došlo k předmětné události, nemohl mít za následek jakékoliv pochybnosti o tom, kde se tento incident udál, neboť bylo příslušné místo specifikováno uvedením názvu města Chomutova a číslem popisným 5170, které je v Chomutově pouze jediné. Stěžovatel proti tomuto postupu správních orgánů v žalobě ani v kasační stížnosti ničeho nenamítal.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2008, č. j. 798/SČaKŽÚ/21524/2008 – 3, napadl stěžovatel žalobou, v níž namítal především neúčinnost doručení předvolání k ústním jednáním v prvostupňovém správním řízení, neboť se v danou dobu dlouhodobě zdržoval v Německu. Kromě toho též zdůraznil, že mu bylo správními orgány obou stupňů odepřeno právo navrhnout důkazy na svoji obhajobu.

Krajský soud žalobu stěžovatele zamítl. V odůvodnění se zabýval zejména námitkou neúčinnosti doručení předvolání k jednáním u přestupkové komise, přičemž konstatoval, že zákonné podmínky pro nastoupení fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu byly v obou posuzovaných případech splněny, že stěžovatel nevyužil možnosti požádat o prominutí zmeškání úkonu podle § 24 odst. 2 a § 41 správního řádu a neprokázal, že si nemohl uložené písemnosti pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiných vážných důvodů vyzvednout. Tuto námitku proto neshledal důvodnou. Ohledně tvrzené podjatosti předsedkyně přestupkové komise se ztotožnil se závěrem žalovaného o její opožděnosti a zdůraznil, že po podání odvolání již dotyčná nečinila ve věci žádné úkony a odvolací řízení proto nemohla nikterak ovlivnit.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to i přesto, že byla stěžovatelem formulována pouze velmi obecně bez uvedení konkrétních skutečností, v nichž jmenovaný spatřuje naplnění tohoto kasačního důvodu, neboť se jedná o natolik zásadní vadu, že je k ní třeba přihlížet podle § 109 odst. 3 s. ř. s. *ex offo*.

Otázkou přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se v obecné rovině zabýval Ústavní soud, jenž např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, uvedl, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na http://nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly. Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“*

Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Rovněž Nejvyšší správní soud se v řadě svých rozhodnutí vyslovil k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů. Z konstantní judikatury zdejšího soudu vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu

se zákonem (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, dostupný na www.nssoud.cz), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

V nyní projednávané věci stěžovatel v žalobě uvedl: „*Nelze se ztotožnit s právním názorem žalovaného, že obviněný žádné tvrzení neučinil a ani žádný důkaz neoznačil, a to i ve vztahu označení svědků p. P. a jeho syna D. V., když mu bylo toto zásadní právo odejmuto správním orgánem I. a II. Stupně.*“ Z citovaného vyjádření je i přes jeho stručnost zcela zřejmé, že stěžovatel brojil mimo jiné též proti postupu žalovaného, který v odvolacím řízení nepřipustil výslech jím jmenovaných osob, o nichž dotyčný v odvolání proti rozhodnutí přestupkové komise uvedl, že byly osobně přítomny předmětnému incidentu. Krajský soud tento žalobní bod shrnul v rekapitulační části napadeného rozsudku, zatímco ve vlastním odůvodnění se jím nikterak nezabýval. Z rozhodnutí krajského soudu tím pádem nelze seznat, zda a případně jakým způsobem o dané žalobní námitce uvážil. Jeho rozhodnutí je proto nutné považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přitom podotýká, že se již zabýval tím, zda lze v přestupkovém řízení, v němž se podle § 51 zákona o přestupcích postupuje podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, připustit důkaz navržený obviněným v odvolání, ačkoliv nebyl uplatněn v prvostupňovém řízení, a přestože § 82 odst. 4 správního řádu výslovně stanoví, že: *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvolání.*

V rozsudku ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 – 60, dostupném na www.nssoud.cz, zdejší soud uvedl, že uplatnění zásady koncentrace řízení, jež je vyjádřena ve shora citovaném ustanovení, je plně namístě u řízení zahajovaných na návrh, v nichž je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. V sankčním řízení, kterým je rovněž řízení o přestupku, se naproti tomu uplatňuje zásada vyšetřovací, v jejímž důsledku je správní orgán povinen činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu. Zdejší soud proto konstatoval: „*Princip koncentrace řízení, vyplývající z obecné úpravy správního procesu, je tak nutno v rovině obecné konfrontovat s principy, jimiž je ovládáno trestní řízení (lhostejno zda jde o řízení soudní či administrativní) a v rovině zcela konkrétní i s ustanovením § 73 odst. 2 přestupkového zákona. Ten (jako lex specialis ve vztahu ke správnímu řádu) stanoví, že (o)bviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhovat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován.*“

Nejvyšší správní soud pak v citovaném rozsudku odkázal na rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publikovaný pod č. 1856/2009 Sb. NSS, v němž bylo uvedeno, že: „*(t)ato práva náležejí obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v I.*

stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci. Podle druhé věty citovaného ustanovení nesmí být obviněný donucován k výpovědi ani k doznání; tím se ale nechce říci, že by obviněný měl jen dvě možnosti – totiž buď od počátku vypovídat a navrhovat důkazy ve prospěch svých tvrzení, nebo až do skončení řízení mlčet a ke své věci se nijak nevyjádřit. Naopak je na obviněném, jakou procesní strategii zvolí: může tedy od počátku do konce svůj čin popírat; přiznat se k němu a s orgánem vedoucím řízení spolupracovat při objasňování okolností činu; nebo se přiznat, poté (například v odvolání) ale svůj čin popřít a navrhovat důkazy svědčící pro tuto novou verzi. Obviněný v přestupkovém řízení není totiž povinen poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu (...) (Z) toho nutno dovodit jak to, že může být procesně i zcela pasivní, tak to, že k procesní aktivitě se může rozhodnout i v pozdější fázi řízení, a správní orgán se musí s touto jeho aktivitou (v podobě uplatňování nových tvrzení a navrhování nových důkazů) vypořádat (...) U obviněného z přestupku nelze hovořit o povinnosti poskytovat součinnost. Správní orgán rozhodující v řízení o přestupku je naopak povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví.“

Na základě výše uvedeného dospěl zdejší soud v uvedeném rozsudku ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 – 60, k závěru, že: „*v řízení o přestupku se ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, které neumožňuje účastníkům uplatňovat nové skutečnosti a důkazy až v odvolání, neuplatní. Správní orgán proto nemůže odmítnout tento důkazní návrh pouze s poukazem na to, že nebyl vznesen již v řízení v prvém stupni. To pochopitelně ještě neznamená, že by správní orgán musel návrhu vyhovět a takový důkaz provést - důkaz provede jen tehdy, pokud má zato, že by mohl přispět k objasnění věci. Pokud shledá, že navržený důkaz není způsobilý vyjasnit účastníkem rozporované okolnosti projednávaného případu, důkazní návrh neprovede; musí to však řádně zdůvodnit.*“

Nejvyšší správní soud však není oprávněn činit úvahu o důvodnosti předmětné žalobní námitky v nyní posuzované konkrétní věci sám, jak ostatně vyplývá z již výše citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08. Bude proto na krajském soudu, aby se v dalším řízení uvedenou námitkou zabýval, v odůvodnění svého rozhodnutí se s ní přezkoumatelným způsobem vypořádal a přitom zohlednil závěry plynoucí z výše citované judikatury zdejšího soudu.

K námitce podjatosti předsedkyně přestupkové komise Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení. V projednávané věci stěžovatel nabyl dle vlastního vyjádření přesvědčení o podjatosti předsedkyně přestupkové komise poté, co dne 30. 7. 2007 nahlížel do spisu správního orgánu I. stupně. Námitku podjatosti však uplatnil teprve v odvolání podaném dne 27. 12. 2007, tedy po uplynutí téměř pěti měsíců. Za dané situace proto žalovaný postupoval správně, pokud k této námitce nepřihlédl, a rovněž krajský soud správně posoudil shodnou námitku uplatněnou v žalobě.

Na základě všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu